

CARE SANTOS

OKUPADA

Tot acaba pagant la pena quan la vida és intensa

fanbooks

Care Santos
OKUPADA

Fanbooks

© Care Santos, 2005

© de les característiques d'aquesta edició: 2019, Edicions 62, S.A.
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.fanbooks.cat

Aquest llibre va ser publicat per primera vegada per
Columna Edicions, S.A. el 2005.

Primera edició en aquest segell: gener del 2019

Fotocomposició: Realització Planeta

ISBN: 978-84-17515-19-5

Dipòsit legal: B. 26.473-2018

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

ALMA

Fa algun temps que vaig marxar de casa. Necessitava independitzar-me. Vaig marxar un diumenge del mes de juny, el segon dia de les vacances, després d'una conversa llarguíssima amb els meus pares durant la qual els vaig explicar els meus motius per marxar i ells van mirar de convence'm que no ho fes. Podríem definir la cosa com un intercanvi d'opinions bilateral i pacífic del qual tots tres n'imaginàvem el resultat: ells no em van convèncer que em quedés i jo no vaig aconseguir que entenguessin les meves raons per no voler fer-ho. Entre altres coses, perquè els meus pares no són com els del Kiku, que van viure el Maig del 68 corejant les mateixes consignes que ara crida el seu fill i, en el fons, tot i que diguin que ha plogut molt des de llavors, tot i que s'hagin comprat un cotxe de més de vint mil euros i estiuegin al Port de la Selva perquè no poden suportar la calor de la ciutat durant els mesos d'estiu, els queda encara una mica de nostàlgia romàntica per refiar-se del seu fill gran, amb l'orgull de la sang que veu com la seva història es repeteix.

Els meus pares són ben bé una altra cosa. Per comen-

çar, es van conèixer en un club de golf un diumenge de Rams. Amb aquest començament, què se'n podia esperar, d'ells. A més del golf, el meu pare practicava des de ben jove alguns altres entreteniments inútils, tots molt socials i molt vistosos, com ara la vela, les carreres de cavalls o el polo. Ara diu que li agrada més la vela, però en aquells anys era un fanàtic de les llanxes de motor. En va tenir tres (de llanxes) abans de conèixer la mama. I a la quarta li va posar el nom d'ella: *Laura*.

La Laura, abans de ser senyora d'Izquierdo, era una estudiant de Filosofia i Lletres especialitzada en Egiptologia, i força aplicada, tot i que li agradava molt més jugar al mus amb les seves amigues —que encara ho són— i anar a l'òpera almenys un cop al mes, dos entreteniments que van acabar per allunyar-la dels estudis superiors per als quals no havia nascut. Rebia classes particulars d'anglès, esquiava, una modista de confiança li feia la roba a mida i mai no va faltar al ball que cada any se celebrava al Club Nàutic per Sant Joan.

El papa va viure a casa els avis, en un dels millors barris de Barcelona, gairebé fins als trenta anys. La mama vivia a Alacant, amb els seus pares, fins que en va fer vint. Es van casar al monestir de Pedralbes i se'n van anar de viatge de noces a Rio de Janeiro, tot un luxe en una època en què la gent aspirava, com a molt, a Palma de Mallorca i s'acabava conformant amb un viatge en tren a Madrid en allò tan sofisticat que es deia *wagons-lits* i que et duia a empentes i rodolons a ritme de xucu-xucu-pi-pi. Quan van tornar del Brasil van instal·lar-se a la casa de Sant Gervasi que els meus dos avis i les meves dues àvies, havent-se posat d'acord per primer i darrer cop a la seva vida, els havien regalat amb motiu del casament, i en la

qual el Tomàs i la Laura —els meus pares—, la Lídia —la meva germana petita—, la Raf —la gossa de la família, que era de tothom llevat de la meva germana— i el gat de la Lídia, l'Spirit, han viscut tots aquests anys. I jo, és clar, que em dic Alma perquè un cop el meu pare va veure una pel·lícula on sortia una noia que duia aquest nom i se'n va enamorar.

La casa era tan gran que ni tan sols les sis persones que hi vivíem aconseguíem omplir-la i sempre hi havia habitacions esperant que algú en fes alguna cosa. Durant un quant temps, va viure amb nosaltres la Basilisa, una noia extremenya que no sabia llegir i a la qual va ensenyar la meva mare, contenta de fer «una bona obra», com ella deia, durant el seu temps de lleure. La mama deia que havia contractat la Basilisa perquè l'ajudés amb la feina de la casa, però la veritat era que la Basilisa ho feia tot sense que ningú no li donés un cop de mà, mentre la mare jugava a tennis i acompanyava el meu pare a totes les seves reunions, sempre estrenant vestit. Per cert, m'oblidava de dir que el meu pare dirigeix les empreses del meu avi patern, que en el seu temps va fundar tot un imperi immobiliari que li va permetre jubilar-se als cinquanta anys. La meva mare mai no ha tingut cap ocupació coneguda, tot i que al cap del dia no tenia ni una hora per llegir. Aquest era el trist resultat de tant de te amb les amigues, tanta perruqueria, massatgista, pedicura, sopars amb els clients del meu pare, gales benèfiques a favor del Liceu i tornejos de mus que no deixaven ni un minut lliure a la seva agenda de dona casada. Ja em sabreu dir si, amb un historial familiar com aquest, podia esperar que els meus pares m'entenguessin quan els vaig dir que volia deixar enrere tot aquest entorn de conte de fades en el qual ells estaven

com un peix a l'aigua i buscar-me la vida al meu aire i amb la meva gent.

La pregunta després del meu comentari no va trigar gens:

—Això vol dir que nosaltres no som «la teva gent», nena? —va fer el meu pare, amb la més seriosa de les expressions.

—Mmmm... —m'ho vaig rumiar un moment, no podia donar una resposta qualsevol—. Vull dir —vaig fer— gent de la meva edat.

Va semblar que allò l'asseritava una mica.

—I on penseu viure? —va preguntar.

—El Kiku ha trobat una casa molt xula aquí a la vora —vaig explicar.

—Aquí a la vora? On? —va voler saber la meva mare, que fins a aquell moment no havia badat boca.

—Al carrer de Muntaner.

Allò no els va agradar.

—Al carrer de Muntaner? A quina alçada del carrer de Muntaner? Tu te'n fas una idea, de la quantitat de diners que val llogar una casa al carrer de Muntaner? —va interrogar-me el pare, que sabia prou bé el que es deia.

—No pensem pas llogar-la —vaig dir.

—Com que no penseu llogar-la? —es notava molt que aquelles respostes no encaixaven en els seus esquemes gens ni mica—. I què penseu fer, doncs?

—Res. —Vaig arronsar-me d'espatlles—. Ens instal·larem allà. Està abandonada des de fa més de vint anys. Ja toca que algú li doni una mica de vida.

—Déu meu! —va exclamar la mare.

—Això que dius és una bestiesa —va opinar el meu

pare—. Aquesta casa és una propietat privada. No us hi podeu posar com si res.

—La propietat privada, al nostre ordenament jurídic, té un ús social. Ho diu la Constitució —vaig argumentar, i vaig notar tot seguit com les meves paraules feien l'efecte que jo havia previst: van deixar els meus pares bocabadats.

—I si el propietari ha llogat la casa? —va preguntar el meu pare.

—No ho ha fet. Fa vint-i-cinc anys que no en fa res.

—I tu com ho saps, això?

—El Kiku va anar al Registre de la Propietat. Ho sabem tot. La propietària és una senyora de vuitanta anys que viu a Martorell. No tornarà mai de la vida al carrer de Muntaner, si és que hi va viure algun dia. A més, la casa cau a trossos. No podria pas viure-hi ni que volgués.

—Però vosaltres sí que ho penseu fer —va dir el meu pare.

—Nosaltres som joves. L'arreglarem. Netejarem una mica i l'adaptarem a les nostres necessitats.

Els meus pares havien arribat al límit de la seva resistència.

—Però... es pot saber de quines necessitats parles? Quines necessitats dels collons s'han de dur a terme en una propietat aliena? Amb quanta gent penses ficar-te en aquesta ruïna?

Em vaig aixecar, molt serena, disposada a donar totes les explicacions que em demanaven però ni una més.

—Pensem organitzar-hi tallers. Jo faré classes d'aeròbic. La nostra casa serà un espai de llibertat, on cadascun de nosaltres podrà dir allò que pensa. De moment, som vuit persones, però acollirem tot aquell que vulgui viure amb nosaltres. El més important de tot és la llibertat.

—La llibertat... —va repetir el meu pare, sense creure's allò que estava sentint—. Aquesta casa no és un lloc lliure, segons tu?

Abans de marxar, vaig entrar a la meva habitació per recollir les meves coses. Només l'indispensable. La meva germana escoltava un disc d'Alejandro Sanz estirada al seu llit. Només veure'm va regalar-me un d'aquells somriures seus, tan enormes. Vaig endur-me mitja dotzena de calcetes, el meu discman i tots els discos del Desmond Dekker —els tinc tots, des dels primers que va treure durant els anys seixanta—. Quan vaig passar per davant de la saleta, em va semblar veure la mare plorant i el pare que l'abraçava, sol·lícit, mirant de consolar-la.

—Ja tornarà quan se'n cansi. Tot això ho ha sentit a la tele —em va semblar que deia.

Quan vaig tancar la porta al meu darrere vaig tenir la sensació que mai més no tornaria a aquella casa, plena de mobles antics i de cornucòpies. No em vaig equivocar, tot i que en aquell moment no podia pas preveure què passaria. I molt menys podia imaginar allò del Kifo.

Vaig conèixer el Kifo al bar del costat de l'institut, un matí que la Bea i jo vam decidir fer campana i perdre'ns una classe avorridíssima de mates. Vam demanar unes birres i ens vam asseure en unes taules del fons, al costat del billar, el nostre passatemps preferit durant les campanes, per esperar que quedés lliure (dos tios, un d'alt i prim i un altre de baixet i rodanxó, estaven jugant una partida que no trigarien a enllestir, o almenys això semblava veient les boles que quedaven al damunt de l'estoreta verda).

Feia una bona estona que criticàvem les associacions

de pares d'alumnes, els professors, els ideòlegs del sistema educatiu, la ministra d'Educació i Cultura i tots aquells que ens obliguen a passar, any rere any, per aquest tràngol fastigós dels exàmens finals, quan la Bea va interrompre'm de sobte:

—Aquest paio jo el conec —va dir, mirant cap als nois del billar, que acabaven de començar una altra partida—. Juraria que és el Francesc.

Els vaig mirar mentre la Bea s'aixecava i caminava cap a ells.

—Francesc? —vaig sentir que li preguntava al més baixet.

Ell se la va mirar sense reconeixre-la, una d'aquelles mirades buides que es reserven per a les persones a qui no coneixes de res i que de sobte et diuen alguna cosa.

—Soc la Bea. La Beatriu —va fer la meva amiga—, te'n recordes, de mi?

—La Beatriu? —Ell no semblava entendre res.

—M'enfadaré si em dius que no te'n recordes, o que hi ha hagut moltes altres Beatrius a la teva vida.

—Beatriu! —va reaccionar, per fi, i amb gran alegria, el tal Francesc—. Com has canviat!

L'altre noi, abandonat de cop i volta amb el seu pal de jugar a billar, va mirar-me a mi i em va dedicar un somriure burleta. L'escena que estaven protagonitzant els nostres respectius amics semblava treta d'una pel·li sense presupost per al guió. Per cert, que l'amic de l'amic de la meva amiga no estava gens malament.

—I què has fet tot aquest temps? —li preguntava la Bea al Francesc.

—Buf... —rebufava ell—, seria molt llarg d'explicar. Mira —va assenyalar l'altre noi—, aquest és el meu

amic Kifo —va dir, com si aquesta presentació improvisada contestés d'alguna manera la pregunta que li acabava de fer.

—Hola... què tal...? Com has dit que et dius? —La delicadesa mai no ha estat la virtut més important de la meva amiga.

—Kifo —va fer el Francesc.

No puc negar que aquella escena em divertia.

—I quin nom és aquest?

—Només Kifo —va fer l'alt i guapo—, no en tens prou?

—Sí, sí —va respondre ella, una mica tallada.

Van fer-se un parell de petons a les galtes, com sol passar en aquestes ocasions. Ja sabeu: hola, hola, muà, muà.

—I la teva amiga? És tímida? —va preguntar el Kifo, mirant-me un altre cop.

—Alma. —La Bea, en lloc de cridar-me, semblava demanar auxili. Vaig apropar-me—. Aquesta és l'Alma —va dir—, i ells són el Francesc i...

—El Kifo —va recordar el Kifo.

—Hola, Kifo. —Un altre cop: muà, muà.

—Hola, Francesc.

—Millor Kiku, amb ka —va puntualitzar.

—Amb ka? —va estranyar-se la Bea.

—És una de les coses que he fet durant aquest temps. Soc okupa —li va comentar a la meva amiga en un cert to cinematogràfic, com si fes una eternitat que no es veiessin.

—I per què no em poses al dia? —li va demanar ella, fascinada per les paraules del noi, com si realment tot plegat li interessés molt.

—Jugues al billar, Alma? —va fer de sobte el Kifo.

—Una mica —vaig dir.

—Doncs deixem que aquest parell s'expliquin les seves vides mentre tu acabes amb mi la partida.

A tothom li va semblar bé aquella solució. La Bea i el Kiku amb ka van asseure's a la taula davant d'un altre parell de birres, i jo vaig fer un esforç per no mirar més el Kifo que les boles del billar, perquè em preocupava fer un paper més o menys digne en aquella partida. Tot i que, ho he de reconèixer, em va costar molt concentrar-me en la partida per no haver de mirar el meu contrinçant. Era un dels païos més guapos amb què havia topat mai. Ell va tenir la culpa que aquella tarda jugués tan malament i perdés, l'una rere l'altra, les set partides que vam començar, mentre els nostres dos amics reien i s'explicaven les seves existències, cada cop més borratxos, davant d'una dotzena d'ampolles buides de cervesa, i mentre a la Bea i a mi ens apuntaven a l'institut una absència no justificada els professors de (per aquest ordre) física i química, llatí, llengua i història. Vaig arribar a dinar mitja hora tard i vaig explicar als pares que el tutor ens havia entretingut amb uns consells molt útils amb vista als exàmens finals.

Durant el dinar vaig romandre més callada del que en mi és normal. El meu pare no ho va notar. Com sempre, va passar-se tot el dinar conferenciant sobre les seves darreres adquisicions a preu de saldo. La mare l'escoltava, també com de costum, sense dir res, intervenint només per qüestions concretes i pràctiques: «Algú vol més carn?», «S'ha espatllat la tele del menjador», «Demà ve l'àvia»..., coses així. Però, després de les postres, abans que el pare se n'anés a fer la seva migdiada de vint minuts justos, la mare em va preguntar, davant de tota la família:

—Et passa alguna cosa, Alma? No has dit res en tot el dinar.

—No —vaig mentir.

—T’ha anat bé a l’escola, avui? —va preguntar.

—És clar... —una altra mentida.

La mare va acaronar-me els cabells.

—Segur que no passa res?

Els seus ulls grisos em van clavar una mirada fonda, com sempre que no creu el que li dic.

—Que nooooo —vaig fer per darrer cop, però no vaig poder aguantar-li la mirada.

La mare no em va creure. Va fer bé, perquè no era veritat. Em passava una cosa horrorosa: estava notant els primers símptomes d’un enamorament exagerat. De cop i volta i sense poder fer res per evitar-ho, d’una manera tan idiota que em semblava impossible, no podia deixar de pensar en el Kifo.

Quan la Bea i jo vam arribar a la casa del carrer de Muntaner, l’okupació ja havia començat. El Kifo i el seu amic ja eren allà des de feia algunes hores, juntament amb tres persones més a qui de seguida coneixeríem. Comptant-nos a nosaltres, la família okupa estava formada per set membres. Encara no havia aparegut el Mustafà, però ja no tardaria a treure el nas i unir-se a nosaltres. Mustafà no era pas el seu nom de debò, de fet es deia Tareq Al-Awhabb i era kurd, musulmà i morenet, però vam decidir buscar-li un nom menys complicat. Va ser el Kifo qui el va batejar amb allò de Mustafà, i al Tareq no li va semblar gens malament. A estones, la nostra casa semblava una rèplica a petita escala de la Torre de Babel, perquè a més del

Mustafà, la colònia internacional —tots il·legals, sense papers o amb problemes polítics— es completava amb una alemanya, l'Inge, i un cubà galtasses que tenia un nom compost d'allò més divertit: Oswaldo-Germán. Per als amics, Oswi-Wan.

Però no vull desvariejar, ara. Ja tindreu temps de conèixe'ls a tots. De moment, us vull parlar de la casa del carrer de Muntaner, que era més aviat un palauet. No se m'acut quanta gent hi devia viure, allà, en els seus anys bons, quan encara no havia estat abandonada, però una família normal de les d'avui dia, amb un parell de fills i un gat, com a molt, podrien haver-hi viscut tot l'any sense coincidir mai en una mateixa habitació. El Kiku ens va explicar que havien construït la casa l'any 1830, que en els seus orígens pertanyia a una família de la noblesa —ducs, marquesos... tant se val—, dels quals n'era descendent directa l'actual propietària, la velleta de Martorell, la senyora Pladevall, que feia més de vint-i-cinc anys que no hi posava els peus, a la seva propietat. El Kiku se n'havia preocupat, de saber tantes coses, per si hi havia problemes.

—Tot i que, si ens caigués una ordre de desallotjament, ja ens podem preparar —deia—. Tres dies per recollir les nostres coses i al carrer. I això en el millor dels casos.

Jo no ho acabava d'entendre. El Kiku m'ho va explicar:

—Abans, amb l'antic Codi Penal, okupar era un xollo. Si et volien fer fora, ho havien de fer per la via administrativa, que era lenta i molt poc eficaç, perquè la policia no hi podia intervenir. —El Kiku parlava així perquè estava acabant la carrera de Dret—. Però ara les coses han

canviat —afegia—: si volen que marxem, envien la poli, i si hi oposem alguna resistència, els antidisturbis. Segons el nou Codi Penal, som delinqüents comuns.

—Doncs ja que pensen això, els farem veure que no estan equivocats —afegia el Kifo—. Els fotrem canya!

A mi pensar en tot allò m'espantava una mica, però el Kiku mirava de tranquil·litzar-me.

—No et preocupis, Alma. Som pacífics. Però has de saber que, tal com estan ara les coses, una okupació és com una història d'amor amb principi i final. Som aquí, aquesta és la nostra casa perquè hi hem entrat i perquè l'arreglarem, la farem al nostre gust. I després només haurem d'esperar que vingui la poli i ens en foragiti. Vindran, tard o d'hora.

Tot allò em provocava un neguit estrany que va anar passant a mesura que el Kiku ens ensenyava la casa a la Bea i a mi. Tenia quatre pisos. A sota de tot hi muntaríem els tallers així que en decidíssim el contingut, un bar que obriríem a tots els qui volguessin passar a prendre alguna cosa amb nosaltres, i una sala de concerts en l'espai on algun dia hi devia haver hagut el menjador, que era enorme. Al primer pis hi havia les habitacions. Tocàvem a una per cap, perquè aquell palau tenia més de dotze cambres per planta. El segon pis, de moment, quedaria buit. No el necessitàvem i, a més, hauríem hagut de ser més per netejar-lo. Hi havia massa feina, allà. Vaig veure que dels sòstres, molt alts, en penjaven bombetes nues.

—Hi ha llum? —vaig preguntar.

—Ahir, quan vam entrar, no n'hi havia, però aquest matí l'hem punxada del carrer —va explicar el Kiku. I, com que va veure que no ho havíem entès, va afegir—: Prenem el corrent que ens cal dels cables elèctrics que passen per davant de la casa.

—Ah, vaja... —vaig fer, impressionada que allò es pogués fer. Mai no se m'havia acudit.

—El que no hi ha és aigua —va informar el Kiku—, però tenim una font al carrer, uns quants metres més avall, que ens anirà molt bé.

Vam fer que sí amb el cap, assimilant tota aquella informació.

—Per ser okupa s'ha de saber fer una mica de tot —va continuar—: de lampista, de paleta, de fuster... Se n'aprèn de pressa, quan en tens necessitat.

Al pis de dalt de tot, sota la teulada, hi havia les golfes. Estaven literalment destrossades. Queien a trossos. Només veure-les des d'una certa distància, ja ens en vam adonar. El Kifo ens va recomanar que ni tan sols provéssim de posar-hi els peus, perquè les bigues semblaven fetes malbé i podia passar que cedís el terra o que el sostre ens caigués sobre el cap. Tota una gamma de possibilitats horroroses. De manera que ens vam limitar a mirar-les des de l'escala. Era un lloc enorme, amb la teulada a dues aigües, ple de runa i brutícia, en el qual el sol entrava pels finestrals de vidres trencats i pels forats enormes del sostre. Sota d'una pila de brossa vam descobrir alguna cosa que es movia, acompanyada d'un soroll estrany. La Bea es va espantar:

—Hi ha rates? —va cridar, mig histèrica.

Però abans que els altres poguessin respondre la seva pregunta, un ocell bru i no gaire gros va escolar-se pel forat de la teulada i va deturar-se exactament allà d'on venia el soroll.

—És un niu —va explicar immediatament el Kiku—. Són ocells okupes.

La idea que fossin ocells i no rates els qui compartien

amb nosaltres la gran casa va deixar més tranquil·la la meva amiga.

—Que guai! —va dir, utilitzant una de les seves expressions lamentables preferides.

—Les rates són a la part de baix, grosses com cotxes de carreres —va afegir el nostre guia.

La Bea va sentir pànic.

—I n'hi ha gaires?

—Ja hem comprat el verí. —El Kiku no hi donava gaire importància—. Guanyarem la batalla.

—On és el bany? —va voler saber, en un xiuxiueig, la Bea, no sé si perquè tenia necessitat d'usar-lo de seguida o per simple curiositat.

—N'hi ha un a la planta baixa, però està inutilitzable. Val més que, de moment, fem les nostres coses al jardí —va dir ell, amb tota naturalitat.

He de reconèixer que aquella possibilitat, tan poc còmoda, d'adobar el jardí tots plegats, em va semblar horrosa, però no vaig dir res. Vaig respondre amb un silenci, mentre baixàvem un altre cop perquè el Kiku ens presentés els altres.

—Ja eren aquí quan nosaltres vam arribar —ens va explicar el Kiku—, però no tenien llum ni informació. Ens van donar un bon ensurt.

Al lloc on algun dia hi va haver la cuina ens esperaven la resta d'inquilins de la nostra nova casa.

—Aquesta és la Berta, la nostra pintora —va dir el Kiku, assenyalant una noia primeta, petita i morena—. D'aquí a pocs dies exposarà els seus quadres al centre cívic —va explicar.

La Berta semblava una mica incòmoda davant d'aquest comentari. Només va dir:

—Que bé que em vens, Kiku...

—I aquest és l'Òskar. —El Kiku va assenyalar un noi de cabells arrissats i negríssims, vestit amb uns pantalons de xandall de color rosa fort i una samarreta sense mànigues que li arribava fins més avall dels genolls, que no evitava que se li veiés una espessa cabellera pectoral.

—Hola, precioses —va saludar l'Òskar—. Soc homosexual. El Kiku sempre s'oblida de dir-ho.

L'amanerament de l'Òskar l'hauria delatat encara que no hagués badat boca.

—I aquest és l'Oswaldo-Germán. És cubà.

—Oswi-Wan, maco —va avançar-se el noi, fent-nos un sol petó en una de les galtes, com és costum al seu país—, i soc molt i molt heterosexual —va afegir.

—Tu el que ets és un calent de collons, maco —va afegir l'Òskar—, que encara no has conegut les noies i ja els vas al darrere. Un cas perdut, noi.

Aquesta era la fauna que vivia al nostre nou hàbitat. Un ecosistema original i divertit en el qual tenia moltes ganes de quedar-me una temporadeta.

—I ara que ja ens hem conegut, a treballar! —aquell crit del Kifo va sonar més aviat a sortida d'una cursa de resistència que no pas a consigna solidària per arreglar una mica tot allò.

A mi em va tocar l'escombra. Vaig escombrar més metres quadrats aquella tarda que en tota la meva vida, passada i futura. Tot estava fastigós. De qualsevol racó en sortien sorpreses desagradables: preservatius usats, xeringues, merdes com catedrals i fins i tot un carburador i una bateria de moto.

—Un col·lega va explicar-me una vegada que en una okupa de Madrid van trobar un cotxe sencer enterrat al

menjador d'una casa. Era un cotxe robat —va explicar el Kifo, en veure les darreres troballes.

—La gent d'aquest barri li havia donat a aquest lloc usos molt culturals —feia broma l'Òskar mentre m'ajudava a llençar els preservatius, que de sobte apareixien pertot, a les escombraries—. Es veu que aquest raconet els agradava molt, per practicar el tujamentens —va afegir.

Ens vam entretenir a comptar-los. N'hi havia setze. I sis o set xeringues. Com per posar una paradeta en un mercat, vaja.

Vam treballar sense treva durant gairebé dotze hores. Vam posar pedaços als finestrals, sobre dels vidres trencats; vam netejar amb aigua i sabó fins a l'últim racó de l'última cambra; vam omplir bosses i més bosses amb runa que havia caigut pertot arreu, trossos de portes i finestres, mobles podrits, escombraries i males herbes del jardí, que vam arrencar amb molta paciència. Quan vam acabar, eren gairebé les cinc de la matinada i estàvem rebentats. Però la casa semblava ben bé una altra.

—Ara li haurem de buscar una bona decoració, però almenys està neta —va dir la Berta.

Vam decidir-nos a buscar-li un nom per fer-la més nostra. Algú havia dit que semblava un palau reial, ara que començava a fer més bona cara. De manera que, per la unanimitat a la qual vam arribar durant aquella primera assemblea extraordinària i golfa —per allò de celebrar-la a la matinada—, vam decidir que la nostra nova casa es diria Bàkinjam. El Kiku va dibuixar el nom en un rètol enorme que vam penjar a la façana. En un altre, amb idèntiques i enormes lletres vermelles, la consigna que identificaria el nostre territori des d'aquell moment, i que serviria per allunyar-ne altres pretendents: «Okupada».